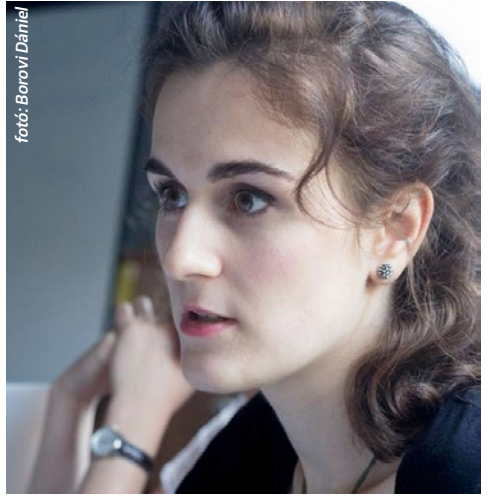

„Minden munka legyen egyben vizsga is”

INTERJÚ TARR BERNADETTEL

Művész-, de nem zenészcsaládból származik, ezért egy ideig nem is volt egyértelmű, hogy milyen pályára lép. Sokáig hezitált, hogy képző- vagy iparművészettel foglalkozzon, amíg eldöntötte, zeneszerző lesz. Ismerjék meg Tarr Bernadettet, aki nem csupán hangszeres és vokális darabokat komponál, de színházi és reklámműzenét is jegyez!

szerező: Papp Tímea

Olyan rendezővel szeretek dolgozni, aki erősen hisz az adott produkcióban és bízik az alkotóiban. A személyiségjegyeket mellékesnek tartom, és az is mindegy, hogy pontosan tudja-e, melyik jelenetbe hány másodperc zenét kér és milyen stílusban, vagy csak irányokat ad, és teljesen rám bízta. Ha a megszállottságot át tudja adni csapatnak, és ez végigsöpör a többi alkotón és előadón, nehezebben merülnek fel kérdések, kétségek.

Mikor írtad az első darabjaidat?

Édesanyám zongorázott, ezért én is ezt a hangszeret választottam a zeneiskolában. Szerettem zongorázni, de a monoton gyakorlásért nem rajongtam, így idővel a kötelezők helyett inkább magamnak improvizáltam. A zongorát aztán abba is hagytam, de az írás titokban megmaradt. A szüleim kérdezték, milyen darabokat játszom, és meglepődtek, amikor elmondtam nekik, hogy azokat én komponáltam.

Mikor keveredtél vissza a zenéhez?

Elég későn, tizenhét évesen döntöttem a zeneszerzés mellett. Akkor újra felvettem a fonalat: zongora, zeneelmélet, konzi. Visszagondolva talán naiv voltam, fogalmam sem volt, mire vállalkozom,

nem számítottam rá, hogy ennyi kihívással kell szembenézni. De volt bennem egy erős elköteleződés, tanárokat kerestem, hogy megtudjam, egyáltalán van-e bennem elég tehetség. A zeneszerzés, mint minden művészet ág, nagyon szubjektív, ezért amikor tanácsot kértem, leginkább az út érdekelt, merre induljak tovább. Vonzott a jazz, a klasszikus zene, a színház meg a film pedig a családom révén a kezdetektől izgatott. A „mi” nem volt kérdés, csak a „hogyan”. A zeneakadémiai évek nagyon intenzív tanulmányokat jelentettek: a saját darabok megírásán felül a legkülönbözőbb stílusokban kellett komponálni, hangszerelni. Sokkal inkább gyakorlati volt a képzés, mint elméleti. Egyik pillanatban még szonátát írtam, a következőben

pedig fúgatémát, miközben sietnem kellett a színművészetire próbát nézni. Gyakorlatilag egy mesterséget tanul ki az ember: miként lehet bármilyen körülmények között, bármit komponálni akár ihlet nélkül is.

Mennyi hely marad akkor az eredetiségre?

Mivel a színház és a film állt a középpontban, ezért nem a saját hang keresése volt a fő cél. Sokkal inkább az, hogy egy jelenetet mennyire segíthet vagy akadályozhat a zene, milyen többletet tud adni. Szinte nem is érzékeljük – ellentétben a képiséggel –, mégis képes tudat alatt hatni. Mind koncertzenében, mind alkalmazott területen hiszek az érzelmek kifejezésben és abban, hogy megérintsem a hallgatót vagy a nézőt.

Véleményem szerint a színházi zene nem lehet öncélú, a zenének és a darabnak szimbiózisban kell léteznie. Ha egy jelenetben a zene segítségével a színész vagy a néző megtalál valamit, elindítja valami felé, akkor jó a színházi zene, működik.

fotó: Vaskakas Bábszínház, Takács Renáta

A „rendes” zeneszerzés jóval magányosabb műfaj a színházi zeneszerzésnél, ahova viszont kell egy csapat, egy összeszokott, egymás nyelvét értő alkotói gárda. Számomra úgy tűnik, hogy neked megvannak ezek a társak.

Tallér Zsófia volt az egyik mesterem, aki a színművészeti egyetemen nagyon jó érzékkel dobott be az akkor másodéves bábosztályba, és attól kezdve velük töltöttem minden péntek délutánomat. Ő útravalóként annyit mondott, hogy mindig olyan munkákat válasszak, amikben nem kényelmesedem el, és életem végéig minden munka legyen egyben vizsga is. Nem baj, ha a gyomorgörcs nem múlik el, de mindig találjak új tanulási lehetőséget. Miután a Zeneakadémián végeztem,

a koncertzeneirást tudatosan abbahagytam egy évre, mert minél többet akartam dolgozni alkalmazott területen. Koncertzenénél is szeretek előadókra komponálni, szinte velük együtt lélegzem.

Az alkalmazottság mellett mégiscsak autonóm alkotók is vagytok, ezért érdekel, hogyan viseled, ha a rendező felhív a próba után, hogy a két perc húsz másodperces zene ne legyen, csak két perc, vagy épp ellenkezőleg, ki kell egészítened tízenyolccal, mert annyi kell az átdíszletezéshez.

Biztosan függ az alvásmeny nyiségtől is (nevet), de a produkció érdeke a fontos. Azt hiszem, ez alkati kérdés is. Szerintem ez nem érzelmi viszony, hanem feladat,

ugyanakkor megértem azokat, akik annyira beleszeretnek az anyagukba, hogy nem szívesen változtatnak rajta. Ami engem egy munkában a leginkább érdekel, az az, hogy a rendező gondolatát hogyan fogalmazom meg egy más médiumon keresztül. Izgalmas játék ez, egyfajta pszichológiai utazás.

Említetted az egy év szünetet, ami hamarosan letelik.

Kovács Domokossal szeretnék létrehozni a fizikai bábszínházat sok zenével, ennek az útját keresgéljük, és nemsokára belekezdünk egy projektbe Petrik Andréával is. Vannak darabok a fejembem, amiket szeretnék koncertpódiumra vinni egy szerzői eseten, és foglalkoztat egy opera megírásának gondolata is.

Élmény!
Minden tekintetben.

Rokia Traoré

Dream Mandé Bamanan Djourou

2017. november 15.

Angyalhangok

a Cantemus Kórus adventi koncertje

2017. november 26.

mupa.hu

Stratégiai partnerünk

Stratégiai médiapartnereink

PORT.hu

A Müpa támogatója az
Emberi Erőforrások Minisztériuma

Keresse a Müpa jegypénztárait az Andrássy úton, illetve az Allee, a Mammut és a MOM bevásárlóközpontokban, vagy vásároljon online.
További információ: **+36 1 555 3300, +36 1 555 3310**

Foto © Dany Willem

Foto © Nagy Attila, Müpa